

מאמרי אדהאמ"צ - קונטרסים קמו

המדריגה הני שלמעלה מזו הוא יותר כבחי הפנימי שלמעלה מבחי מעשה הטוב במצות בפ"מ בלבד כחי נפש הנ"ל. והוא כחי הרוח שלמעלה מבחי נפש ע"י הנ"ל בבחי מדריגה הני דנפש הטבעי בבחי התפעלות מחשבה טובה (בל"א דער הערט סיף גאנג נט כו כנ"ל). והענין יובן ע"י דוגמא ממה שמצינו ביציאת מצרים שיצאו כל העם טף ונשים ע"י אמונה פשוטה שבנפשם והאמינו בה' גם שלא שמעו אל משה בתחילה מקוצר רוח

מחוייב ליקוטי ביאורים מחוייב

בו התעלם נקודת האמת (וכנ"ל דשורש המדריגה הני שבנה"א הוא בבחינת נשי הוא מבחי קו האמצעי כו). משא"כ בעובדי כוכבים ששרשם רק מבי הקוין מידוע בענין ויחץ כו לשני מחנות עיין גמרא כו. לכן אין בהם נקודת האמת כלל רק לעצמו ולגומי כו ולכן לע"ל יבעטו כו. והטעם שבמצות טובה דוקא יבחנו היינו כידוע דטובה הוא בבחי מקיפין דאימא שמקיפין לזרע שורש נשי שזהו בחי אה"ה. וכ"א מקיפין שהוא לבחי ו' המדות שרשי נשי שיש בכא"א ג' כלים פנימי אמצעי וחיצון ואור המקיף מקיף לכולם. וידוע רכ"א מעמם אהיה הוא בנימי אמת. ולכן ע"י מצוה זו רטובה דוקא יאיר נקודת האמת בכל פרטי נשי אפי' באותם שהם מבחינת קטנות דנפש נה"י דנה"י ולכן לא יבעטו. כי מצד האמת אם בה יאמר לא הפצת כך הנני כו. משא"כ בעובדי כוכבים שאין להם שורש כלל בבחי וי"ו האצ"י רק בבחי אולע"ו דאדם דקליפה נ"ל שאין בהם כלי לקבל אור נקודת האמת לכן יבעטו כו. משא"כ כנשי שאין בהם אור נקודת האמת ולכן לא יבעטו כו וד"ל.

טו"ה רוח - ט"ז... כנ"א: י"ד: י"ד: בל"א.
 שלא שמעו... מקוצר רוח וא"ו ג' פ'
 דכ"א פנמים אהיה הוא בנימי אמת: ראה טרי עץ חיים עפר (ב' השליחת פיה בפ"י האמת). קולת יעקב
 יקובת אמת (הנ"ל) ה'
 אם כו יאמר לא הפצת כו הנני שמואל י טו כו (ישם: חס"י).
 בשבתנו על סיר הבשר: כשלה טו ג'.

מאמרי אדהאמ"צ - קונטרסים

שישבו מעומק הלב עד כלות נפשם בכחי, כמו ראב"ד שיצאה נשמתו בכחיה ונחנא בו רבי ואמר יש קונה עולמו בשעה אחת. וגם אותם שאינם שבים מעומקא דליבא כ"כ עד שתצא נשמתם אבל בוכים במר נפשם מאי, ובפרט בעשיית וביותר ביוכ"פ כידוע שגם היותר קלים וגם האפיקורסים שעוברים על כל התורה מתעוררים ביוהכ"פ, עד שבוכים ממש, וידוע שאין זה מצד הבחירה כלל כי הרי כל השנה הולך אחר שרירות לבו רק רע כל היום כח, רק ביוהכ"פ מפני שה' נגלה על כל בחי' ניצוץ האלקי למבקשו כמ"ש דרשו ה' בהמצאו כח, וממלא נמשך הניצוץ ומתעורר בכחיה מעצמו בבחי' טבעי ועצמי שהוא רק מצד בחי' עצמיות וטבעיות דנפש האלקי, רק שהי' תחלה בתקלם מפני הסתר, עיונותיהם ובתשובה מתגלים ע"כ בוכה (הגם שבובאר במ"א שהוא מבחי' יחידה שבנפשו, אבל הוא רוח המעורר גם לענין המעשה להיות סור מרע ועשה טוב ואומר תעבנו בוידוי כח) ומתחרט ורשב מן המעשה הרע אל הטוב. והרי זה כמבואר למעלה ש[מן] המתשבה [הטובה] מצטרפת למעשה באהבה ויראה שבמחשבת בחי' התפעלות עכ"פ (והרשעים והאפיקורסים והקלים שאינם שבים כלל היינו רק מפני שבחי' יחידה שבהם האיר רק לפי שעה שהוא זמן הגילוי ביוהכ"פ ואינו באיר כבחות שלה כלל כמ"ש נר רשעים ידעך לגמרי, ואשר איננו קל ורשע כ"כ יותר יאיר בנפשו האלקי לענין המעשה וגם בפנימיות יותר, וכך הוא מדי יום ביומו שבת קול מברות ואומרת

מחזיק ליקוטי ביאורים

הנפש בבחי' כמו ראב"ד, ויש שאינם היחידה במוחין דאמאי להאיר בבחי' שבים כ"כ מעומקא דליבא עד שתצא הרוח ולכן ביה"כ מתעוררים אפי' נפשם אבל בוכים במר נפשם בבחי' הקלים ואפיקורסים רק שאינם שבים רק עמוקה שהוא מצד ההתבוננות הריחוקים לפי שעה ותיכף אחר יוה"כ חוזרים מה. וגם שעיקר הארה זאת הוא מבחי' לטורם מצד שאינו מאיר רק בבחי' מקוץ, היחידה אבל מתלבש ברוח המעורר בו כי אין לו כחות פנימי לקבל זה הגילוי לענין המעשה כלבד שמתלבש הארת

ראב"ד... בשעה אחת ראה עבודה זרה י"א.
 שיה' בעשיית - וירחיב: י"ד: דוקא.
 הרצון שלי... מתעוררים ביוהכ"פ: השנה מאמרי אדהא שמת חזי ע' שמי, ושני, נביאים וכתובים
 ר"ע שפא וצ' חזק.
 שיהיה צדק הרע כח כל היום: ע"ס בראשית ו' ה'
 ביוהכ"פ... נגלה על כל בחי' ניצוץ: ראה גם מאמרי אדהא דברים ח"ד ע' איש, ושני, נביאים וכתובים ע' שפא.
 ר"ש ה' בהמצאו: ישעי' נה' ה' ראה ראש השנה י"א.
 שיהיה ליהות - נעשה טוב... מורנו כח: י"ד: כח... יוהדי כח: י"ד: כח... ביהדי.
 שיהיה למעשה - עכ"פ לירשעים... ר"ל: עכ"פ: י"ד: עכ"פ: י"ד: והרשעים... ב"ד: ליתא.
 נר ושנים ידעך... יאשר ל"ד: ואם: איוב כא' י'
 מ"ד: כח ביומך ל"ד: ויום: שבת מ"ג... שבת בנין... ביוהכ"פ: י"ד: ביוהכ"פ: י"ד: ג' י"ה... כח: ראה חזק נשא

קמ"א. מאמרי אדהא ויקרא ח"א ע' ט' ושני, בראשית ע' שמי, ושני.

מאמרי אדהאמ"צ - קונטרסים

שבו בנין שובכים כח' כידוע. והיותר נעלה במדרגה זהו המאיר בבחי' המעשה [בבחי' המנגי, הוא ממה שאנו רואים בענין מס"ג על קד"ה"ש בפ"מ דוקא ישעי' ה' ר"ע מצטער ואמר מתי יבוא לידי ואיימנו בפ"מ דוקא, שהוא האור הפנימי ביותר בניה"א מבחי' פנימי' כ"ח מ"ה שבנפשו שהוא בחי' יחידה המאיר למטה בבחי' המעשה שלא להמיר דתו בפ"מ דוקא, והגם שאם לא יתבעו להמיר בבחי' המעשה שלא להמיר דתו בפ"מ דוקא, והגם שאם לא מאחד בזה מעורר כח היותר פנימי ועצמי לבוא לידי מס"ג בפ"מ, ודבר זה לא יוכל להיות מצד היגיעה ועבודה כלל כ"א רק מצד בחי' עצמות ההתקשרות זנה"א במקור חוצבה שלא הוכל להפרי בשום אופן, ובשעת קד"ה"ש מאיר בגילוי מן ההתקלם, ואם ה" מאיר כח זה בגילוי תמיד לא ה" חוצא לעולם אפי' על אסור קל כח, כמ"ש למען תהי' יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו ובה"א כידוע. והרי מכל אלה יש להבין כללות ענין ההתפעלות עצמיות דנה"א בבחי' הפנימי' שהוא בחי' רוח שלמעלה מבחי' נפש שאינו רק במעשה עצמו כב"ל וד"ל.

והמדרגה הג' שלמעלה מזו היא בחי' התפעלות עצמי שבבחי' נשמה כמ"ש כל הנשמה תהלל כח, וכן אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף וכה"ג. והענין הוא ע"ד הנ"ל בהתפעלות נפרדת דנפש

מחזיק ליקוטי ביאורים

ידעך כח, אבל אלן שלא נפגמו כ"כ אותו להמיר שאו מתעורר מצד המנגר יכולים לשוב באמתת כח, ועוד יש ואו מאיר בו מוחין דאבא בלבוש היה באופן אחר והיינו שהארת היחידה ד[מ]צד המנגר והוא הארת כח מ"ה מתלבש במוחין דאבא שהוא בחי' כ"ח שבנפש. שבתפיש מ"ה שבנה"א ומאיר ברוח המעורר והוא נשמה כמ"ש כל הנשמה תהלל יהוה וכן אם בעת מטי"ג על קד"ה כח וד"ל. והנה כל ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף. שמאיר הארת המוחין דאורא אבל והענין הוא ע"ד הנ"ל בהתפעלות הנד"ט בקטנות וצמצום מאור שהוא לבוש שנקרא בחי' נשמה כאשר התפעלות המנגר שמעורר להמשיך גילוי המוחין דמחשבה טובה באה במורגש בלב בש"ר להתלבש בו, כמו התשובה מצד חשבון ברשפי אש התשוקה שהוא בחי' לידה של ריחוק שהחשבון מרוחק הוא לבוש המוחין (משא"כ כשהמוחין הם בבחי' לארת מוחין דאימא, או כאשר יאסוף עיבור דמחשבה טובה הנ"ל או אין

ר"ע מצטער [ב"ד: יומא] ואמר ל"ד: [אומר] אחי ביא ל"ד... דוקא [ב"ד: יומא]: ברכות כא' ב.
 שיהי' יתבעו - עבדוהו בפנימי: י"ד: עבדות בקלות.
 תמוח חתי יראת ה' [ב"ד: יומא]: על פניכם: יחזיק בו י"ז [שם]: וכעמך תהי' יראתי - ראה מאמרי אדהא דברים ח"ד ר"ע חתקל.
 נר הנשמה... אם ישים אליו לבו: תהלים קמ"ג, איוב ל"ד, י"ד.

הטבעי בהתפעלות דמתי טובה כשנאה בלב בשר בהתפעלות מורגשת ברשפי אש התשוקה כו'. וכו' היינו בבחי' התפעלות עצמיות בלב בשר מן ההשגה האלקית ממש שבנה"א המלוכשת כהשגה זנה"ש ועד מ"ש לבי ובשרי ירננו אל אל חי שלב הבשר ממש ירננו אל אל כו'. שווה כמו בחי' התפעלות הניגון שמאיר בלב בשר שהוא בא מצעמו וממילא בלתי בחירה ויגיעה כלל וכלל רק מצד עצמיות התפעלות זנה"א כנ"ל בענין המאמר דר"מ הי' מנגנון בציולות בכל מיני ניגון כו'. שהוא בחי' התפעלות הנשמה ע"י השיר או קול תנועה עצמיות מכמה אופנים שונים מורכבים מחוזה ומרירות ומיצוע וכח"ל לפי אופן הכוונה האלקי' שבהשגתה האלקי' דוקא, ואמנם באה כמורגש בלב שהלב מרגיש ביותר, שהרי הניגון והתנועה יוצא מהלב הלב ממש בהתפעלות אבל בלתי ידוע אליו כלל וכלל, וכמ"ש לבי ובשרי [ממש] ירננו [אבל] אל אל חי דוקא שהוא כבחי' התפעלות עצמיות באלקות והיינו עיקר ההפרש בין התפעלות מורגשת שבלב מצד נה"ט שהוא ידוע בעצמו ומרגיש שמתפעל וע"כ ודאי בהכרח שבחי' אלקות רחוק ומוסתר כוזה, כי יש מי שמתפעל ונתפס ליש גדול בעצמו כו'. עד שיעשה עיקר מן התפעלות ולא מן האלחות כלל, כנ"ל בהתפעלות לב בשר אשר לא לה כלל רק להנאת עצמו התגלות

מהי"ק

ליקושי ביאורים

מהי"ק

המדות רק בבחי' יניקה רחגית כנ"ל. מרירות או מיצוע לפי אופן כוונתה וכו' הוא ג"כ כאשר באה ההתפעלות האלקי' שבהשגתה. ולהיותה מצד בלב בשר מצד ההתבוננות בקרבת הפנימי לכן תוכל לעורר עד החיצוני אלקים ולא מצד הריחוק כנ"ל בבחי' החיצוני שהוא הבל הלב. אבל רוח, רק שהתפעלות זאת הוא התפעלות ההתפעלות כהבל הלב הגם שהיא עצמי שכל העצם מתפעל מבחי' העליון והפלאה דאין האלקי בע"ע כנ"ל. וזהו מצד שנמשכה מבחי' הפנימי ביותר בחי' לבי ובשרי ירננו אל אל חי שזוהו כנ"ל. משא"כ התפעלות מורגשת נה"ט כמו התפעלות הניגון שמאיר בלב בשר אע"פ שבאה בלי בחירה מימ ידוע ממנה ממילא ומאליו בלתי בחירה ובלתי מוסיף ומרגישה מצד שבחי' אלקי מוסתר קצת. נגיעה כלל. וגם התפעלות הניגון הוא (ו)כ"ש כאשר עושה עיקר מן התפעלות לצאת מגדרי הכלי כמשא"כ יוצאין בשרי כו' וכמאמר הידוע דר"מ הי' מנגנון בכל מיני ניגון בציולות. והיינו להיות התפעלות העצמי נה"א שאינו מורגש שהניגון בא מצד המורגש שבהבל הלב המתפעל מאביו ע"י הכרתו בו ונלא הפנימי דייקא שהוא ענין התפעלות בבחי' הקטנות בלבד כנ"ל בבחי' רוח) הנה"א שמתפעלת בבחי' חדה או וכן אכ המתפעל מבנו מצד חשיבותו

לבי ובשרי ירננו: תהלים פ"ג. דייקא וי' ניגון בציולות: נספח לעיל ע' ט"ו. יצא: נשי"ת שפת א"ז. ב (במשנה).

לבו כו'. משא"כ התפעלות העצמיות זנה"א הגם שבאה במורגש בלב אין זה התפעלות מורגשת כלל, מאחר שאינה מורגשת בעצמו [כלל] עד שאינו ידוע ממנה באותה שעה כלל ואינה מרגישה בעצמה, ע"מ בן המתפעל בלבו בתשוקה אל אביו מצד היותו התפעלות עצמיות וטבעי' לא ירגיש בעצמו בהתפעלות ובלתי נודעת לו כמורגש כ"כ, וכן התפעלות האב אל הנו. וכן הוא כל התפעלות עצמיות כמו התפעלות עצמיות זנה"ט בתאוה גשמיות אשר נראה כחוש שבלתי נודע לו כלל למתפעל בלבו לאיזה דבר התגמד בבחי' עצמיות וטבעיות אע"פ שהתפעלות מורגשת מאד בלבו לא נקרא מורגש כעצמו אדרכה העדר הרגשה בעצמי בהתפעלות זו, וזהו הכלל גדול דכל שהתפעלות העצמות עמוקה יותר כמו כאהבה ורצון ותענוג היותר פנימי, יותר לא ירגיש בה כמשיית כעור"ה במדרגה הדי, אך מדרגה זו ישנה ברוב אנשים שעדיין לא הוטמאה הגפש האלקי ולא נתלכלכה בטומאת הגוף בתאוה וזה דלב בשר החיצוני כ"כ. [וכמ"ש נקי כפים ובר לבב כו'. ולהיות שהכוונה שבמות מאיר בלב. ע"י אמר בכל לבני דוקא דרשת"ך. וכן כלה שארי ולבני כו' צור לבני כו'. וכח"ל לבי ובשרי ירננו כו'. והוא התחלת אמתת הענין דגילוי אלקי בלב כל א"י מ"שיראל וע"י נאמר על כי אין אלוה בקרבי כו' בקרבי

מהי"ק

ליקושי ביאורים

מהי"ק

ומעלתו. וכן התפעלות זנה"ט בתאוה ואהבת בכל לבבך וכן כלה שארי ולבני גשמי שכל אלו התפעלות הגם שבאים (שזוהו בחי' אהבה עוד דרשפי אש מעלת מצד השכל מימ המה עצמי וטבעי' רק עמוק על הכסף שבאה מצד התגלות שמתגלים ע"י השכל בלבד ולכן אינם הענין דגילוי אלקי' בנפשם. ובלא"ה מורגשים כלל. ומדרגה זו ישנה ברוב אנשים שעדיין לא הוטמאה הנה"א נאמר על כי אין אלוה בקרבי בקרבי שלהם באש זרה דלב בשר החיצוני. דייקא שהוא כמורגש בלב בשר שזה וכמ"ש מי יעלה ברוך ה' שזוהו התפעלות מורה שנתקבל הארת המוחין בבחי' או"פ ולכן נקרא התפעלות הלב או במדרג' אהבה האלקי' בבחי' לבי ובשרי ירננו נשמה וכמ"ש כל הנשמה תהלל י"ה שזוהו שנק' ה' להיוותה עולה מלמטה למעלה בחי' מוחי' דח"ב המאירים בלב בבחי' כחר הבולט כו' נקי כפים ובר לבב כו'. פנימי שאו תהלל י"ה. משא"כ בבחי' רוח משא"כ כשהוטמאה באש זרה או אש אוכלת אש האלקי כי לא ישכנו כאו כו'. הניל שגם שמתעורר מצד המוחין אבל ובחי' זאת נקרא בכל לבי דרשת"ך וכן המוחים הם בבחי' עיבור והעלם בתוך

שזוהו אנשים: י' אנשי. נקי כפים ובר לבב... שבמות(ד): דחייב שבמות: תהלים פ"ד. ד. בכל לב... דרשת"ך... כזה שא"י... צור לבני: תהלים קמ"ג. שם ע"ג. כו'. שזוהו אלקי' - ענין: י"ד: ואם לאו. על כי אין אלוה בקרבי: ויקר לא, י"ז. מי יעלה ברוך ה' תהלים פ"ד. ג. אהבה... שנק' ה' ראוי סידור שער התפילין פ"א. ליקושי תורה שיר השירים מהו ע"א.

דוקא. וע"ז אמר ג"כ כל הנשמה תהלל כו'. בחי' נשמה בחי' מוחין דח"ב שמתפעל בלב, כנ"ל במדריגה הג' דנה"ט בהתפעלות נפרדת שבה מתלבש התפעלות עצמי' זו וד"ל.

והמדרגה הד' הוא בחי' נקודת הכוונה שבמוח שלמעלה מהתפעלות המורגש בלב עדיין. ע"ד הנ"ל במדרגה הד' בנה"ט כאשר נטרד כל עומק מוחו ולבו בעצם הפלגת הדבר הטוב כו'. שכל נפשו נמשך אחריו עד שלא בא עדיין להתפעל[ות] בלב כו'. ונק' דו"ר שכליים שהשכל עצמו הוא ההתפעלות ולא ה[ה]תפעלות מקיצור השכל כו' (הנק' בכ"ן כו'). והנה הגם שהתפעלות עצמיות שכלב הנ"ל, מאחר שבלתי מודעת לו כ"כ כנ"ל, הרי בהכרח שנאה פתאום בלתי הכנה מתחלה לעשות אותה וכמו דוגמת התפעלות

מהדו"ק   ליקוטי ביאורים   מהדו"ק

שזהו ענין אלקי' שבהשגה ולא מהסבר ההשגה כנ"ל שזהו בחי' יסוד אבא ביסוד ד"א. שהוא כוונה שכלב שבאה מכוונה שבמוח דאור אבא ונק' בחי' הזאת אהבה בתענוגים ב' מיני עונג דאו"י ואו"ח והיינו מצד עונג הנעלם שבעומק המושג כו'. אך באמת כ"ז אין ערך כלל לגבי בחי' התפעלות עצמי' שבכוונה הפנימי' שבמוח כאשר גוף המושבל מתפעל. ונמצא שגם בזה יש ב' אופנים הנ"ל, הא' כאשר ההתפעלות נבדלת מן ההתבוננות הגם שהוא בעת ההתבוננות עצמה מ"מ ההתפעלות הוא מצד השגתה באור האלקי ולא מצד עצם אור אלקי עצמו, כמו שיר הלזים שהוא לפי ההשגה באלקו' בבחי' הרוממות והפלאה דאור אלקי איך דכולא קמי' בלא חשיב, ולהיות שזהו השגה חרשה היפך ממה שהשיג בתחלה ולכן ימצא בו תענוג מורגש שהוא ענין ההתפעלות. ולכן הניגון מסודר לפי המשך הסדר של ההתבוננות בריבוי אופנים שונים כי הניגון נמשך מן ההתפעלות והתפעלות הוא לפי אופן ההשגה. משא"כ ההתפעלות הנמשך מן עצם המושכל

התבונה בבחי' מקיף על המדות ורק הארה בעלמא מאיר בגילוי שנקרא יניקה כוולד היונק חלב אמו בצמצום מאוד כו' וד"ל. והנה בחי' זאת נקרא צ' רצלם להיות שמאיר בלב ג' בחי' שכ"א כלול מג' וזהו חב"ד חג"ת נה"י וכ"א כלול מיו"ד בגימ' צדי"ק כו' וד"ל.

והמדריגה הד' הוא בחי' נקודת הכוונה שבמוח שלמעלה מהתפעלות מורגשת בלב וע"ד הנ"ל בנה"ט כאשר נתפעל מעומק המושג ובשמחה וטוב לבב (עיין בסידור במאמר שמח תשמח כו'). שאז ההתפעלות שלו הוא בעת עומק ההשגה ולא נבדלת הימנה כלל בבחי' בכ"ן שהוא בחי' קטנות כנ"ל ונקרא דו"ר שכלי' משא"כ כשהתפעלות הוא מהתבוננות מהקיצור ותמצית שהוא בחי' מוחין דקטנות אז הוא בבחי' דו"ר טבעיים שנופלים וחוזרים ומתעוררים ועד"ז הוא ג"כ בהתפעלות הנד"א יש ב' בחי' אלו כו'. אך לכאורה א"א לומר כן בהתפעלות הנד"א להיותה בבחי' עצמי' וטבעי' ממילא ומאליו לא יתכן בה נפילה שיצטרך להתעורר. ועוד שבאמת היא נמשכת אחר הכוונה התמצית שבמוח

ש"ח המורגש   ע"ד   (הנק' בכ"ן)   י"ד: (ע"ד   הנק' בכ"ן)